

Arrest

nr. 174 241 van 6 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op X in X. U bezit de Iraakse nationaliteit, bent Arabier van etnie en soenitisch moslim van religie. U hebt steeds in Bagdad gewoond in de Bunuk-wijk. Enkel tussen 2010 en 2012 woonde u enige tijd in de Qahira-wijk. Uw vader overleed in 2008. Uw moeder woont nog steeds in al-Bunuk, samen met uw broer Tha'ir. Uw zus Rafea en uw broer Ghayth wonen in Duitsland, uw zus Shayma woont in de Somer-wijk in Bagdad en uw zus Raghad overleed in 1996. In 2004 trouwde u met Sabrin (H.T.A.) en u kreeg met haar twee kinderen, Raghad en Rand. Uw vrouw en kinderen verblijven momenteel bij uw schoonfamilie in al-Bunuk, maar in een ander deel dan waar u woonde.

Doorheen uw leven werkte u eerst als elektricien, vervolgens als aannemer. In 2010, toen u een zelfstandig aannemer was, werd een granaat in uw kantoor geworpen. Hierdoor was u ernstig gewond

waardoor u ongeveer een jaar moest herstellen. Na deze aanslag verhuisde u en woonde u twee jaar in de Dhubbat-wijk. Daarna verhuisde u terug naar al-Bunuk. In 2012 begon u te werken voor het bedrijf 'al-Hasan', dat aluminiumramen en -deuren verkocht. De manager van het bedrijf, een verwant van u, werd in 2014 bedreigd omdat sjiitische milities vonden dat hij niet genoeg beschermgeld betaalde en zijn zoon werd ontvoerd. Uiteindelijk werd zijn zoon tegen losgeld vrijgelaten, maar hierna verliet hij Irak. Omdat u familie was nam u het runnen van de zaak van hem over. De directeur bleef echter betrokken bij het bedrijf in die zin dat hij belangrijke beslissingen nam, de relaties met de milities onderhield en bepaalde hoeveel jullie hen zouden betalen.

Jullie bedrijf kreeg een aanzienlijke overheidsopdracht toegewezen voor werken bij het ministerie van binnenlandse zaken. Ook bij deze opdracht waren de directeur en de boekhouder met de milities overeengekomen dat ze een percentage van de winst zouden krijgen. Op 8 mei 2015 werd u echter gebeld en aan de telefoon eiste men van u dat u deze bewuste overheidsopdracht zou laten vallen en u werd bedreigd met de dood als u niet zou gehoorzamen. U vertelde dit aan de directeur en hij zei dat hij de milities zou contacteren en hij raadde u aan geld te bieden indien u nog eens gebeld zou worden. Ze contacteerden u echter niet meer. Ongeveer een week later, op 17 mei 2015, werd u in uw auto onder vuur genomen door schutters in een andere auto. Zij achtervolgden u maar u kon wegrijden. Bij een politieauto vertelde u wat er u was overkomen. Zij brachten u naar het politiekantoor al- Jaza'ir en daar werd u vervoegd door uw broer om de formaliteiten van een aangifte te regelen. Uw beschadigde auto bleef op het politiekantoor. De volgende dag gingen jullie naar de rechtbank om verdere formaliteiten af te handelen. Ook contacteerde u de directeur om hem te laten weten wat er u was overkomen en dat u zou stoppen met het werk. De volgende dag werd u opnieuw gebeld. Men zei u aan de telefoon dat ze u nog te pakken zouden krijgen. Hierop besloot u het land te verlaten. Op 20 mei 2015 vloog u vanuit de luchthaven van Bagdad naar Erbil in het Noorden. Van daar reisde u over land verder naar Turkije. U betrad Turkije illegaal. Uw paspoort lag namelijk in een tas in uw auto, maar uw auto werd leeggeroofd toen die bij de politie stond.

Na uw vertrek stelde de directeur iemand anders aan om de bewuste overheidsopdracht af te werken, wat ook gebeurde. De milities kregen een aandeel in de winst.

Op 22 september 2015 werd uw vrouw door uw belagers opgebeld. Zij eisten dat zij zou zeggen waar u was. Als ze dat niet zou vertellen zouden ze jullie kinderen treffen. Uw vrouw werd hierdoor hysterisch en moest naar het ziekenhuis worden gebracht.

Op 19 juni 2015 vraagt u in België asiel aan.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw vrouw en twee dochters, de eerste pagina van het paspoort van uw vrouw, jullie rantsoenkaart, uw nationaliteitsbewijs en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, uw woonstkaart, uw huwelijksakte, foto's van uw werk, een machtiging van uw werk, drie documenten van uw werk, een document van de rechtbank, een medisch attest aangaande uw vrouw, een attest over uw studies en een document van DHL.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Ten eerste is de opzet van de sjiitische milities in uw relaas enigszins vreemd. Uit uw gehoor bleek immers dat het een gevestigde praktijk was om de milities een deel van de winst van jullie projecten af te staan, opdat zij jullie met rust zouden laten. De directeur deed dat immers al vóór u zijn taken overnam, de boekhouder van jullie bedrijf deed dat na uw vertrek. Ook in de periode dat u zelf het bedrijf leidde, bleef de directeur contacten met de milities onderhouden en droeg hij u op aan bepaalde mensen geld te geven (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/12/2015, p. 13, 14, 20, 21, 22, 24). Zelfs bij de problematische overheidsopdracht waren de directeur en de boekhouder al met de milities overeengekomen dat die een percentage zouden krijgen (zie CGVS, p. 22). Gegeven dat de milities er dus min of meer op konden rekenen dat zij geld van jullie bedrijf konden opstrijken, is het niet eenvoudig een reden te bedenken waarom zij zo nodig zouden hebben gewild dat jullie deze overheidsopdracht afstaan. Er bestond immers geen zekerheid dat het bedrijf dat zij prefereerden de opdracht nadien zou hebben binnengehaald. Dit blijkt uit het eenvoudige feit ze er klaarblijkelijk initieel ook niet in slaagden de opdracht toegewezen te krijgen, want jullie bedrijf kreeg die. Dat de bewuste militie dus de afweging zou maken en zou oordelen dat ze er het meeste profijt bij hadden jullie te dwingen de opdracht op te geven in plaats van zoals gewoonlijk een deel van jullie winst op te strijken, is allerminst evident. Men zou eventueel kunnen redeneren dat de militie die u bedreigde een andere is dan de milities die jullie gewoonlijk betaalden.

Daartegenover staat echter dat het volgens uw verklaringen niet ongewoon was dat verscheidene milities een deel van jullie winst kwamen vragen (zie CGVS, p. 13-14). Het lijkt dus niet dat de bewuste

militie uitgesloten was van te delen in jullie winst. Dit wordt bevestigd door de uiteindelijke afloop van deze kwestie: jullie directeur gaf de bewuste militie een bepaald bedrag en jullie konden de opdracht afmaken (zie CGVS, p. 14, 24). Bovendien, als men er van uit gaat dat het een andere militie was die u bedreigde, stelt zich het probleem dat die militie andere milities tegen zich in het harnas zou jagen door zich deze opdracht toe te eigenen. Jullie sluiten immers gewoonlijk een deel van jullie winst door naar de milities. Als jullie deze opdracht hadden afgestaan zou die betaling dus niet kunnen gebeuren. Wanneer u gevraagd wordt waarom een militie waarmee jullie al een akkoord hebben vervolgens toch zou willen dat jullie de opdracht opgeven, stelt u dat ze de opdracht zelf wilden hebben, doch zoals reeds werd uiteengezet kan dit niet overtuigen daar er geen enkele zekerheid is dat ze de opdracht zouden binnenhalen (zie CGVS, p. 22). Ten tweede kan de manier waarop de milities u persoonlijk benaderden niet overtuigen. Belangrijk hierbij is dat zij voor de dreigtelefoon in feite nooit met u communiceerden. U tolereerde hen wanneer ze naar het bedrijf kwamen en gaf hen geld wanneer uw directeur u dat opdroeg, maar verder trad u nooit met hen in conversatie (zie CGVS, p. 21-22). Wat de milities betreft was uw directeur en in mindere mate de boekhouder nog steeds de contactpersoon (zie CGVS, p. 21-22). Bovendien bleek uit uw verklaringen dat het ook nog steeds de directeur was die uiteindelijk de belangrijke beslissingen nam (zie CGVS, p. 14, 21, 22). Daarom is het vreemd dat zij zich met de bedreiging tot u wendden (zie CGVS, p. 12-13) in plaats van tot de directeur. Zelfs indien ze zouden menen dat ze niet voldoende druk kunnen uitoefenen op de directeur, dan nog lijkt de boekhouder de aangewezen persoon om zich op te richten, want met hem hadden ze al onderhandeld (zie CGVS, p. 22). U zegt ook zelf dat u dit soort beslissingen niet nam (zie CGVS, p. 22). Het kan bijna niet anders dan dat de milities daar eveneens van uit gaan, gegeven dat zij voordien onderhandelden met de directeur en de boekhouder en nooit met u (zie CGVS, p. 21, 22).

Zoals hierboven geargumenteed is het dus in beginsel niet logisch dat ze zich tot u zouden wenden. Moesten ze dat toch doen, zoals volgens uw verklaringen gebeurde, is het vreemd dat hun eerste stap in deze kwestie erin bestaat u telefonisch te bedreigen. In uw verklaringen schetste u immers een situatie waarbij militieleden geregeld in persoon naar uw bedrijf kwamen (zie CGVS, p. 20-21). In plaats van u telefonisch te bedreigen zou het logischer geweest zijn u persoonlijk aan te spreken. Indien ze u persoonlijk hadden aangesproken hadden ze even goed kunnen eisen dat jullie die opdracht zouden opgeven, en met hun persoonlijke aanwezigheid hadden ze hun boodschap nog meer kracht kunnen geven. Bovendien zou u in die situatie niet moeten twifelen of deze bedreiging werkelijk van de milities kwam. Per telefoon kan je immers niet zeker zijn.

Verder is de manier waarop zij te werk gingen bevreemdend. Ze begonnen onmiddellijk met u te bedreigen en vervolgens beschoten ze u (zie CGVS, p. 12-13, 23). Zoals hierboven reeds aangetoond hadden ze echter de mogelijkheid om u of de directeur eerst gewoon aan te spreken. Volgens uw relaas zouden ze dat in uw geval echter niet gedaan hebben en bedreigden ze u en beschoten ze u vervolgens. Vooral de beschieting is een serieuze escalatie. En dit zonder dat ze een tweede poging deden om u te overtuigen of iets van u los te krijgen. Nochtans waren u en de directeur bereid om hen te betalen om jullie met rust te laten, indien ze u nog eens zouden bellen (zie CGVS, p. 23). Hun snelle toevlucht tot geweld suggereert een absolute onwil om iets minders te accepteren dan dat jullie de bewuste overheidsopdracht zouden opgeven. Dit staat echter in schril contrast met de wijze waarop deze hele kwestie uiteindelijk werd afgehandeld: jullie voltooiden toch de opdracht en de milities kregen een deel van de winst (zie CGVS, p. 13-14, 24). Hieruit blijkt duidelijk dat er bij de milities enige marge tot onderhandeling was zodat zeer moeilijk te verklaren valt waarom ze initieel u onmiddellijk bedreigden en daarna geweld gebruikten. Het enige dat ze hiermee bereikten was de hele zaak bemoeilijken, want de uiteindelijke uitkomst bleef dat zij een betaling van jullie ontvingen, waar jullie in principe al toe bereid waren na de eerste telefoon (zie CGVS, p. 23) en wat jullie zelfs daarvoor in principe al waren overeengekomen (zie CGVS, p. 22).

Ten derde is er een opvallende tegenstrijdigheid tussen wat u zei tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en wat u zei tijdens uw interview op het CGVS. Bij DVZ zei u namelijk dat u, nadat u bedreigd was, geen belang hechtte aan dat gesprek en dat u al eens eerder telefonisch was bedreigd (zie Vragenlijst CGVS dd. 06/08/2015, vraag 5). Bij het CGVS zei u echter dat u voor de telefonische bedreiging over de overheidsopdracht nog nooit was bedreigd (zie CGVS, p. 24) en dat u de bedreiging wel serieus nam (zie CGVS, p. 24). Met deze laatste tegenstrijdigheid geconfronteerd, zei u dat u de bedreiging wel degelijk serieus nam, maar dat u uw werk wilde afmaken. (zie CGVS, p. 24). Dit kan de essentie van de tegenstrijdigheid echter niet wegnemen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet men redelijkerwijs concluderen dat u uw problemen met de milities van 2015 niet aannemelijk kon maken. Hier kan nog de volgende opmerking aan worden toegevoegd: zelfs binnen de context van uw relaas kan het niet overtuigen dat dit probleem actueel is.

De overheidsopdracht waar uw problemen mee begonnen zou intussen immers voltooid zijn en de milities zouden een percentage van de winst gekregen hebben. De directeur en de boekhouder van jullie bedrijf konden dit zo regelen (zie CGVS, p. 14, 24). In principe is de kwestie hiermee opgelost.

Toch zouden ze u volgens uw verklaringen nog steeds willen viseren en daarom bedreigden ze uw vrouw (zie CGVS, p. 14, 22). Gevraagd naar waarom ze u nog steeds willen treffen, antwoordt u dat u hen niet gaf wat ze wilden hebben, namelijk een stopzetting van die opdracht (zie CGVS, p. 22). Zoals hogerop aangetoond kwamen dit soort beslissingen echter nog steeds van de directeur en was de directeur nog steeds hun contactpersoon zodat het verre van evident is dat ze u persoonlijk hiervoor zouden willen treffen, wanneer de kwestie al achter de rug is. Bovendien gaven de directeur en de boekhouder hen óók niet wat ze wilden, want zij zetten het werk evenzeer voort, maar gaven achteraf een percentage (zie CGVS, p. 14, 24). Samengevat kon u geen reden aanbrengen waarom de militie u, zelfs na voltooiing van de werken, nog steeds zouden viseren. Bij gebrek aan motief is dus ook de bedreiging tegen uw vrouw na uw vertrek niet geloofwaardig.

Dit wat uw probleem van 2015 betreft. Het ongeloofwaardige karakter daarvan in acht genomen, dient ook kritisch naar uw probleem van 2010 gekeken te worden en kan men uw verklaringen daaromtrent niet zonder meer als waar aanvaarden.

In dit kader is het van belang er op te wijzen dat u niets voorlegt ter ondersteuning van uw verklaringen: geen documenten aangaande uw nochtans langdurige ziekenhuisopname en geen politiedocumenten (zie CGVS, p. 19). Dit valt op wanneer men dit vergelijkt met de documenten die u omtrent uw, weliswaar niet aannemelijke, problemen van 2015 voorlegt. Daarbij heeft u wel politiedocumenten (zie CGVS, p. 16) en u legt een medisch attest voor over de ziekenhuisopname van uw vrouw na uw vertrek (zie CGVS, p. 15-). Hoe dat gebeurde en de context waarin dat gebeurde kunnen zij echter niet aantonen. Deze zaken in acht genomen moet gezegd dat u deze aanslag van 2010 onvoldoende aannemelijk maakt, in het licht van uw onaannemelijke verklaringen over uw problemen van 2015.

Ook over het motief achter deze beweerde aanslag en het karakter van deze aanslag kon u geen duidelijkheid scheppen. Van belang hierbij is dat u voordien of nadien niet werd gecontacteerd, gewaarschuwd of bedreigd (zie CGVS, p. 20) en dat u geen melding maakte van opvolgacties tegen u, na de aanslag met de granaat. Later zou u gehoord hebben dat de militie jaysh al-mahdi achter de granaat zat. U vermoedt dat zij dit deden omdat u soenniet was en omdat u als soennitisch aannemer controle had over werven in de wijk. Zij zouden de wijk juist sjiiitisch willen maken (zie CGVS, p. 20). Dit zijn echter uw eigen veronderstellingen. In de afwezigheid van communicatie rond de aanslag en opvolging na de aanslag, heeft de aanslag in hoge mate een willekeurig en geïsoleerd karakter en is het in elk geval niet aannemelijk dat de aanslag, zo hier nog geloof aan kan worden gehecht, een langdurige bedreiging vertegenwoordigt die nog steeds pertinent zou zijn.

Uw eigen gedragingen na 2010 bevestigen de afwezigheid van een actueel risico. U bleef immers in Irak, u verhuisde opnieuw naar uw wijk en u werd opnieuw actief in de bouwsector (zie CGVS, p. 5, 12). Dit komt niet overeen met wat men zou verwachten van iemand die meent dat hij reëel risico op ernstige vervolging loopt vanwege zijn religie of zijn werk.

Tenslotte is uw relaas over uw reisweg problematisch. U beweert naar Turkije te zijn gesmokkeld (zie CGVS, p. 10) omdat uw paspoort was gestolen (zie CGVS, p. 18-19). Dit valt op omdat u in die tijd als Irakees gemakkelijk legaal naar Turkije kon reizen (zie artikel 'Today's Zaman' in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier), mits u een paspoort had natuurlijk. Dit maakt het de moeite waard om, na de beweerde diefstal van uw paspoort, een nieuw paspoort proberen te krijgen. De voordelen van een legale in plaats van een illegale reis naar Turkije zijn immers evident: u moet geen smokkelaar betalen en u moet in Turkije niet bang zijn voor identiteitscontroles. Indien u echter zou worden gecontroleerd en u blijkt geen paspoort te hebben, maakt u zich bij voorbaat uitermate verdacht. Daarom is het niet aannemelijk dat u geen nieuw paspoort aanvraag en daarop wachtte. Als reden daarvoor haalde u initieel aan dat u normaal uw oude paspoort moest afgeven om een nieuw te krijgen (zie CGVS, p. 19). U wilde uw oude paspoort echter niet bij de politie opgeven als gestolen, omdat u dan zou suggereren dat zij het hadden gestolen aangezien het bij de politie lag (zie CGVS, p. 19). Vervolgens gevraagd of u probeerde een nieuw paspoort te bekomen zonder de diefstal van het oude aan te geven, zei u van niet. U zou daar geen tijd voor hebben gehad aangezien u al binnen twee of drie dagen vertrok (zie CGVS, p. 19). De duidelijke voordelen van een nieuw paspoort in acht genomen, kunnen deze verklaringen echter niet overtuigen. U kon uw paspoort immers gewoonweg als verloren opgeven of zeggen dat het elders was gestolen. Op die manier kon u het verlies aangeven, zonder dat u de politie in een slecht daglicht stelde. Uw bewering dat u geen tijd had om te proberen een nieuw paspoort te verkrijgen (zie CGVS, p. 19) kan evenmin overtuigen. Ten eerste omdat uw beweerde problemen niet geloofwaardig zijn gebleken. Ten tweede moet zelfs binnen de context van uw onaannemelijke relaas worden geconcludeerd dat u de bedreiging enigszins relativeerde. Ook uw gezin werd immers bedreigd (zie CGVS, p. 16, 23), maar in hun geval waren jullie toch van oordeel dat het voor hen redelijk was in Irak te blijven, weliswaar in een andere wijk van Bagdad (zie CGVS, p. 6, 13, 24). Dan rijst de vraag waarom u ook niet gedurende enkele weken ondergedoken in Bagdad zou kunnen blijven in afwachting van een nieuw paspoort. Met deze bemerking geconfronteerd zegt u dat uw vrouw u ertoe aanzette om Irak te verlaten (zie CGVS, p. 24). Dit handelt echter niet over de

problematische afwezigheid van een paspoort. Men dient uit het bovenstaande te concluderen dat u niet de waarheid spreekt over wat er met uw paspoort gebeurde. Het lijkt er dan ook op dat u uw paspoort achterhoudt, vermoedelijk omdat dit onwaarheden in uw relaas aantoonst.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegt kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Zij ondersteunen immers uw identiteit, uw gezinssituatie en uw herkomst, zaken die het CGVS hier niet in twijfel trekt. Ook ondersteunen verscheidene documenten uw werk, wat in de huidige beslissing op zich evenmin in vraag wordt gesteld. Het medisch attest van uw vrouw ondersteunt haar ziekenhuisopname, doch vermeldt geen context. Enkel het document van de rechtbank kan uw relaas ondersteunen. Dit is echter slechts een handgeschreven document. Bovendien dient hieraan te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Iraakse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Irak. Iraakse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Iraakse asielzoeker.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in

Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker stelt in het feitenrelaas in het verzoekschrift dat zijn broer heden werd vermoord.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij benadrukt dat zijn identiteit, herkomst en nationaliteit niet worden betwist. Tevens vestigt hij de nadruk op de neergelegde documenten.

Verzoeker stelt te hebben getracht zijn vraag te expliciteren en alle relevante elementen duidelijk en nauwkeurig te hebben gepresenteerd.

Het is verkeerd dat het CGVS beweert dat zijn relaas vreemd en onlogisch is. *“Het is niet vreemd niet logisch”* dat de eerste stap van de militie bestond uit een telefonische bedreiging. De milities wilden verder zelf de opdracht nemen en het akkoord inzake de winst was niet meer genoeg.

Verzoeker en zijn familie werden als soennieten geïdoleerd. Verzoeker citeert uit het *“Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak”* van april 2015 een passage over sektarische spanningen, het hiermee gepaard gaande geweld en de macht van de sjiiitische milities.

Het is duidelijk dat verzoeker voldoet aan de criteria in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève. Volgens verzoeker stelt het CGVS zich geen vragen over de behoefte aan effectieve en niet-temporaire bescherming.

2.1.3. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij wijst op zijn profiel als soenniet. Verder betoogt hij dat de informatie van verweerder, die dateert van 6 oktober 2015, niet meer actueel is. Voorts stelt hij dat er veel objectieve bronnen zijn die de cijfers en argumenten van het CGVS tegenspreken. Verzoeker citeert in deze uit algemene informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker wijst op de inhoud van het Franstalige arrest nr. 165 611 van 12 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is volgens hem duidelijk dat hij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Bagdad.

2.1.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een kopie van een overlijdensakte (bijlage 3), een medisch attest waaruit blijkt dat hij enkele littekens vertoont (bijlage 4) en het arrest nr. 165 611 van 12 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bijlage 5).

2.2. Verweerder legt op 20 juni 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de COI Focus *“IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 20 juni 2016.

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige, duidelijk en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom aan verzoekers voorgehouden asielaanvraag en vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt hierin gesteld dat (i) het niet aannemelijk is dat de militie zou oordelen dat zij er meer profijt bij zou hebben om verzoekers te dwingen de opdracht af te staan in plaats van hun gebruikelijke deel van de winst op te strijken; (ii) de manier waarop de militie hem persoonlijk zou hebben benaderd niet overtuigend; (iii) het vreemd is dat de militie hem als eerste stap telefonisch zou hebben bedreigd; (iv) de manier waarop de militie tewerk zou zijn gegaan bevreemdend is en in schril contrast staat met de wijze waarop de zaak uiteindelijk zou zijn afgehandeld; (v) zich een opvallende tegenstrijdigheid vertoont in verzoekers verklaringen over (zijn reactie op) de telefonische bedreigingen; (vi) het hoe dan ook niet kan overtuigen dat verzoekers probleem nog actueel zou zijn; (vii) verzoeker geen duidelijkheid kon verschaffen over het motief achter en het karakter van de aanslag waarvan hij in 2010 slachtoffer zou zijn geworden en niet aannemelijk maakte dat hij ingevolge deze aanslag

persoonlijk nog problemen zou riskeren; (viii) verzoekers gedragingen na 2010 in dit kader de afwezigheid van een risico in zijn hoofde bevestigen; (ix) verzoeker problematische verklaringen aflegde over zijn reisweg en zijn paspoort; (x) de documenten in het administratief dossier geen afbreuk kunnen doen aan deze vaststellingen.

Verzoeker voert niet één concreet en dienstig argument aan tegen de motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Hij beperkt zich er immers toe op algemene wijze te stellen te hebben getracht zijn relaas goed uiteen te zetten, te verwijzen naar de aangevoerde feiten en documenten en de bestreden motieven te ontkennen. Hiermee vermog hij geenszins afbreuk te doen aan de voormelde, pertinente en terechte motieven. Gezien deze motieven niet dienstig worden aangevochten, worden zij door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen in Irak.

De documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1), zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde motieven.

De overlijdensakte (bijlage 3) wordt slechts bijgebracht in de vorm van een – overigens niet-vertaalde – kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat in Irak met zulke documenten op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Bovendien wordt de overlijdensakte niet neergelegd in het kader en ter staving van een geloofwaardig relaas.

Uit het medisch attest kan worden afgeleid dat verzoeker in 2010 slachtoffer werd bij een aanslag (bijlage 4). Dit wordt in het voorgaande echter niet betwist en doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoeker geen duidelijkheid kon verschaffen over het motief achter en het karakter van de aanslag waarvan hij in 2010 slachtoffer werd, dat hij niet aannemelijk maakte dat hij ingevolge deze aanslag actueel persoonlijk nog problemen zou riskeren en dat zijn gedragingen na 2010 in dit kader de afwezigheid van een risico in zijn hoofde bevestigen.

Verzoeker laat voorts nog uitschijnen dat het loutere gegeven een soenniet van Bagdad te zijn zou volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Waar uit de in het verzoekschrift geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt dat de sjjiitische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (vooral deze afkomstig uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou worden gevisieerd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te

worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangebrachte (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen en vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakzen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing van verzoeker naar een Franstalig arrest van de RvV is niet dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. Het blijkt namelijk dat dit arrest niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de RvV en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en handelt over de "*COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015, die ook werd opgenomen in het onderhavige administratief dossier. Het door verzoeker aangehaalde arrest is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) gold er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de RvV. In deze omstandigheden kan de afwijkende rechtspraak zoals gesteld in het door verzoeker aangehaalde arrest niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het door verzoeker aangehaalde arrest slechts handelt over de voormelde COI Focus van 6 oktober 2015, alsmede dat de in dit arrest gedane vaststellingen niet enkel op dit document steunen doch tevens schragen op de informatie die in het kader van onderhavige beroepsprocedure werd aangereikt door partijen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.6. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS